

נשמתי צרורה בצרור החיים

לואית קבוצה

אני מ"מ צעיר בנחל החרדי, מתחיל תפקיד חדש, מקבל מחלקה מורכבת, הרבה סיפורי ת"ש, ואני, מרגיש רצון לעזור לכל אחד מהם, להוציא מעצמו את הטוב שבו, להיות חייל טוב ולממש את עצמו.

יש לי חייל אחד שאני שם לב שהוא תמיד עצוב, כאילו סוחב על עצמו שק כבד, לא מוצא את עצמו, אבוד... אני מזמין אותו לשיחה אישית, מנסה לחדור את השריון שהוא בנה סביבו.

לאט לאט הוא מתחיל להיפתח אלי ואני שומע סיפור קשה מאוד. מעולם לא נתקלתי במציאות חיים כל כך קשה, ואני לא תמים. לבי יוצא אליו. כואב לי לראות את העצב הנשקף מעיניו ואני מחליט לעשות את הכל כדי להעלות חיוך על פניו, כדי לתת לו הרגשה שיש לו מישהו בעולם שחושב עליו ודואג לו.

בכל פעם שאני יכול, אני יוזם מפגשים עמו, טופח לו על השכם, מחייך אליו ושואל לשלומו תוך שאני מדגיש שדלתי תמיד פתוחה בפניו. לאט לאט הוא נפתח בפני ומשתף אותי. הוא מתמודד עם קשיים כלכליים גדולים, עם בעיות משפחתיות שלא מהעולם הזה, עם טראומות קשות.

אני עושה לעצמי סדר, עושה רשימה של הקשיים וההתמודדויות, מסמן לעצמי סדר עדיפות ומפריד בין הדברים שאני חייב לעשות בעצמי ובין הדברים שאני יכול לשתף אחרים ולרתום גם אותם, תוך שמירה על פרטיותו וכבודו.

ראשית, אני דואג לו למשפחה מאמצת בקיבוץ במרכז הארץ, לדירה שבה הוא יוכל לגור ואליה יוכל לבוא כשהוא יוצא מהצבא, וכך אני מקווה שהוא ירגיש שיש לו מקום משלו בעולם.

אני דואג לו לציוד בסיסי תוך שאני פועל בשיתוף פעולה עם פקיד הת"ש שלנו. פקיד הת"ש שמח שיש לו שותף למשימה הכבדה. לאט לאט הפרטים הטכניים מסתדרים, אך עדיין חסר מקרר... באחד הערבים פקיד הת"ש יוצא לאירוע משפחתי, הוא מנצל את ההזדמנות ומספר לאביו ולבני המשפחה שיושבים איתו לשולחן על הצורך בקניית מקרר לחיל בודד, כולם מיד נרתמים והוא חוזר לבסיס עם סכום מכובד המספיק לקניית מקרר ועוד. אני ממש מתרגש, יש מקרר!

וכעת צריך למלא אותו. בכל יום שישי שבו אני פנוי מפעילות מבצעית, אני קופץ לשוק, ממלא את הרכב הצבאי במצרכים ונוסע אליו לקיבוץ. המראה שלו, השמחה העצומה שלו, כשהוא רואה את הסיגריות, השתייה הקלה, כולל הבירות, הפרות, הירקות והבשרים, מפיגים באחת את העייפות שלי, הלב שלי מתרחב משמחה, הקלתי עליו ולו במקצת את קשיי החיים, אני מקווה שלישון אני אוכל גם אח"כ, העיקר שלחייל שלי כעת יש אוכל והרגשה טובה.

הבוקר כששמעתי את אמא מספרת עלי בהקשר של אחד החיילים שלי וכמה תמכתי בו, הרגשתי שאני חייב למסור לה ד"ש ממני. כשניסיתי פעם להתגלות אל אבא ואמא הם נורא נבהלו, אני לא רוצה להבהיל אותם, אבל ממש רוצה לחבק אותם, אז כל ערב יום הזיכרון אני דואג שהחברים שלי מהנחל החרדי, שהיו בחפ"ק שלי, יגיעו אליהם ויתנו להם הרגשה שלא שוכחים אותי, אני יודע כמה זה חשוב להם... כך אני שולח להם, במנות קטנות, דרישות שלום חמות ממני...

הבוקר, אחרי ששמעתי את אמא, עלה לי רעיון נוסף: אח"צ שלחתי אליהם את פקיד הת"ש ששירת במקביל אלי, הוא סיפר להם על הקשר המיוחד שלי איתו, כמה הייתי משמעותי בשבילו, ואיך הוא היה שותף בעזרה לחייל שהזכרתי קודם, אבא ואמא ממש התרגשו לשמוע... ראיתי כמה הביקור הזה היה משמעותי בשבילם!

השלב השני היה לשלוח אליהם את החייל הזה בעצמו. בחרתי בחייל הזה, כי בזמנו שיתפתי אותם בקשיים שלו, אני בטוח שהם ישמחו לראות

לאן הוא הצליח להגיע היום... אז שלחתי אותו אליהם... מזל שיש לי אפשרות לעשות דברים כאלה...

והנה, בערב יום הזיכרון, אני רואה אותו מגיע למצפה ירחו, מתדפק על דלת הבית שלנו, (שלנו, כן, אני עדיין גר בו...) אני ידע שהוא מגיע לספר להם סיפור משמעותי, שירפד את כאבם, שימלא במקצת את חסרונם, שהרי כל דרישת שלום ממני, מחממת את לבם. הם מקבלים אותו במאור פנים, ולבי מתרחב משמחה...

אני רואה את הורי, אני רואה אותו וכל כך מקווה שהצלחתי קצת לנחם אותם. מקווה שהם מרגישים שאני ממשיך לחיות דרך מה שעשית בחיי... ונפשי צרורה בצרור חייהם של כל אלו שהשפעתני טוב עליהם במהלך חיי.

וכך הוא מספר: הייתי אדם אבוד, בודד בעולם, לאיש לא היה אכפת ממני, לא היה לי מקום להניח עליו את ראשי, לקבל חיבוק, להרגיש רצוי ואהוב. נשאתי על גבי את קורות חיי הקשים שלא היה בהם שום רגע טוב, רק התמודדויות וקשיים, לפעמים חשבתי לעצמי, בשביל מה בכלל נולדתי... בשביל מה לחיות...

הכל השתנה ביום אחד, כשלמחלקה שלי הגיע מ"מ חדש, בחור גבוה ומרשים שהקרין משהו מיוחד ושונה. הרגשתי שהוא רואה אותי, שאכפת לו ממני, לא ידעתי איך לקבל את זה, זאת הייתה חוויה חדשה בשבילי, יש מישהו שרואה אותי, יש מישהו שאכפת לו ממני. התלבטתי איך לאכול את זה... לשתף פעולה, להאמין לו, לסמוך עליו? אלו דברים שלא הייתי רגיל אליהם, עד היום כל מי שהציג כאילו הוא טוב אלי, בעצם ניצל אותי...

אבל שלמה היה שונה! הלב שלי משך אותי אליו, הרגשתי שאני יכול לתת בו אמון, שהוא באמת רוצה בטובתי בלי לצפות לשום תמורה, רק שיהיה לי טוב.

הוא דאג שיהיה לי קשר רציף עם פקיד הת"ש, אמר לי שאני יכול לפנות אליו בכל שעה, שדלתו תמיד פתוחה בפני, הוא דאג לי למשפחה מאמצת,

לדירה קטנה שתהיה רק שלי ואוכל להגיע אליה בכל פעם שאני יוצא מהצבא, תמיד הפתיע אותי בביקורים עם סלים מלאים בכל מה שרק יכולתי לחלוס עליו...

כשהוא היה מגיע אלי, הייתי צובט את עצמי ושואל: אני חולם? יש מישהו שבאמת חושב עלי? שבאמת מאמין בי?

התחושה הזאת הייתה נפלאה, היא חיזקה לאט לאט את הביטחון שלי באנשים, את הביטחון שיכול להיות טוב בעולם...

החלטתי שאני גומל לו בחזרה, הוא עוד יהיה גאה בי, אני אהיה חייל מצטיין ולא עוד עושה הבעיות הידוע!

והנה גדלתי, הפכתי לבן אדם מן השורה, התחתנתי, נולדו לי ילדים, אני עובד בעבודה מסודרת, מכובדת ומפרנס את משפחתי.

כל מה שאני היום זה בזכות הבן הרגיש והמסור שלכם! אני חב לו את חיי החדשים. היה לי חשוב כל כך לבוא אליכם אישית ולספר לכם את זה. אני יודע שאתם כואבים את חסרונו ומתגעגעים אליו, ומקווה שהסיפור שספרתי לכם יחזק אתכם. שלמה כבר לא איתנו למעלה מ 13 שנה, אבל השפעתו בעולם עדיין קיימת ומורגשת בכל רגע בחיי.

ההורים שלי מקשיבים קשב רב, הם מאוד כואבים את חסרוני, אבל הידיעה שמה שעשיתי בחיי הקצרים עדיין משפיע בעולם, מנחמת אותם ומלטפת את לבם.

אני מרגיש שזכיתי, נשמתי צרורה בצרור החיים, ואני מצליח לשלוח נחמה להורי, וגם אם היא קטנה, היא משמעותית!